

ЯВЛЕНИЕ V.

Горнитѣ, Димитраки.

Димитраки (весело) Бонжурѣ!

Анка. Бонжурѣ, мон шер фрерѣ. Комаиѣ ву порте ву, биен?

Димитр. Тре биен, мерси, ма шерѣ сюр.

Злата (охилено на Марійка) Вижъ како сладко иде вран-
цушкото? Да ти ѣ драго да го слушаишъ.

Марійка. Да.

Димитр. [като олава Марійка за рѣка] Бонжурѣ, мад-
муазель Мари.

Марійка Не знаиѣ французки.

Димитр. Но гледай да са научишъ: то трѣба днесъ.

Злата. Трѣба зерѣ!

Димитр. Една мома като тебе трѣба днесъ да знае фран-
цузки. Да, ти трѣба още да са научишъ да *танцуваишъ на*
Полка, Валуѣ, Кадриль; да знаишъ какъ да са отнесешъ на е-
динъ кавалерѣ, когато ти направи *комплиментѣ*, какъ да пра-
вишъ *етикети* и други и други.

Злата. Колко е сахато, Димитраке?

Димитр. (като гледа на часовника си) Близо пладне.

Злата. Люлю! манджата не съмъ турила още на оганя. Ба-
ща ви пакъ ше гърми. (*излиза*)

Димитр. И тѣй, Марійке, ако желаешъ да са научишъ на
европейскитѣ хора и да говоришъ французки, идвай сѣкоги у
дома, па азъ ти давамъ честно слово какъ ще са занимаиѣ на-
рочно съ тебе, както съсѣ сестраси.

Марійка. Благодарѣѣ, но неще имамаѣ време.

Димитр. Хж, време. Остави сичко, па гледай да станешъ
една цивилизована *мадмуазела*.

Марійка. (*осмихнато*) Дѣто не ще го бѣде.

Димитр. То е въ рѣката ми, стига да обичаишъ.

Анка. Нейна милость не може да цѣни още цивилизацията.

Димитр. Цивилизацията, Марійке, е слънцето на днешния вѣкъ,
слънце, косто грѣе днесъ надъ цѣла Европа, дѣто *мадамитѣ*
сѣ цвѣтието на тѣзи цивилизациа. Да, тамъ жениѣ не сѣ като
тукашнитѣ робини, а сѣ равни съ мѣжѣтѣ. Въ Франца, а и-
менно въ Парижъ, жената е тѣй свободна както и мѣжѣтѣ.
Една *демуазела* тамъ зема си кавалерина, когото обикнѣла, па
са расхожда съ него кѣдѣто си ще. Да, голѣма свобода.